

УДК 070-057.4В.Здоровега:82-92.09

ТВОРЧА МАЙСТЕРНЯ ПРОФЕСОРА ВОЛОДИМИРА ЗДОРОВЕГИ: ЖАНРОВІ ТА СТИЛЬОВІ ОСОБЛИВОСТІ

Мирослава Рудик

Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, Львів, 79044, Україна, e-mail: journft@franko.lviv.ua

У статті досліджено жанрові та стильові особливості публіцистичного доробку відомого журналістикознавця, публіциста, багаторічного декана факультету журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка В. Й. Здоровеги. Визначено творчу майстерню вченого та її значення для розвитку сучасної журналістики.

Ключові слова: Володимир Здоровега, публіцистика, жанри, стиль.

Актуальність досліджуваної теми зумовлена потребою комплексного дослідження публіцистики Володимира Здоровеги. Адже жанрові та стильові особливості публіцистичних текстів розкривають комунікативні функції публіцистики вченого, за їхньою допомогою визначаємо творчу майстерню Володимира Здоровеги.

Історіографія питання. Публіцистичну спадщину Володимира Здоровеги досліджували О. Кузнецова, І. Михайлин, І. Павлюк, І. Паславський, М. Присяжний. Однак жанрова палітра та стильові особливості публіцистики Володимира Здоровеги не вивчені журналістикознавцями.

Мета нашого дослідження – дослідити творчу майстерню Володимира Здоровеги через призму жанрових та стильових особливостей його публіцистичних текстів.

Ми ставимо перед собою **завдання**:

- дослідити публіцистичні праці Володимира Здоровеги;
- визначити жанрову палітру публіцистики вченого;
- з'ясувати стильові особливості авторського тексту Володимира Здоровеги;
- окреслити значення творчої майстерні Володимира Здоровеги для розвитку сучасної журналістики.

Об'єктом нашого дослідження є публіцистичні матеріали Володимира Здоровеги.

Предмет дослідження – це жанрові та стильові особливості публіцистики Володимира Здоровеги.

Новизна нашого дослідження полягає в тому, що публіцистична спадщина В. Й. Здоровеги ще не достатньо вивчена журналістикознавцями і потребує комплексного дослідження. Ніхто раніше не досліджував жанрову палітру публіцистики Володимира Здоровеги та його авторський стиль.

«Великий тлумачний словник сучасної української мови» так визначає поняття «стиль»: «це сукупність прийомів у використанні засобів мови, властива письменникові або літературному творові» [2, с. 1344].

Багато про стиль письма писав І. Франко, який насамперед у стильових особливостях вбачав естетичну вартість написаного. Дослідниця Франкової творчості О. Сербенська зазначає: «Франко трактує слово «стиль» у широкому плані – як сукупність ознак, які характеризують писемні твори певного часу, стають для нього своєрідною «естетичною мовою»; ми назвали б це «естетичним стереотипом епохи», до якого звикають, на який орієнтуються» [26, с. 72]. Саме в соціокультурному аспекті важливим є вивчення публіцистики Володимира Здорогеги за ознаками відображення того часу, коли вона була написана.

У своїх наукових розвідках Володимир Здорогега так окреслював стиль публіциста: «Індивідуальність публіцистичного стилю – це насамперед індивідуальність автора. Впертою працею, ерудицією, сміливістю у постановці тем і проблем утверджують свій авторитетний образ в публіцистиці представники всіх поколінь нашої літератури. Автор – своєрідний персонаж публіцистики. Як поет у ліриці – публіцист пише його все життя. Одного, декількох навіть найцікавіших творів, не достатньо для створення такого образу. Він збірний і постійно доповнюється, кристалізується в процесі осягнення нелегкої публіцистичної праці» [3, с.163].

На нашу думку, стиль Володимира Здорогеги був сформований як характером вченого (він був інтелігентом), так і специфікою його діяльності. Будучи авторитетним журналістикознавцем, Володимир Здорогега не раз виконував роль експерта у питаннях, що стосувалися медіаосвіти, тому був завжди готовий до публічних виступів. Глибина думки, природна здатність до аналітичного мислення, толерантність і виваженість у висловлюваннях, всебічна ерудованість, здатність тонко розбиратися у складних суспільних процесах і явищах, уміння всебічно охопити проблему і подати шляхи її розв'язання, інтуїтивно відчувати потребу завтрашнього дня – це ті риси, які притаманні манері письма Володимира Здорогеги.

І. Павлюк називає Володимира Здорогегу «поетом журналістикознавства», бо сам завжди тонко відчував літературу, чудово володів словом і неодмінно помічав в інших оту вже легендарну на сьогодні «Божу іскру». Поетика публіцистики Володимира Здорогеги – це ціла світоглядна система, де інформація набуває естетичного значення. Створення публіцистом власного творчого методу та застосування у практичній публіцистичній діяльності дає підстави стверджувати про розкриття літературної концепції публіцистики Володимира Здорогеги. Самобутність образної системи публікацій Володимира Здорогеги ґрунтується на глибокому поетичному відчутті світу, національній ментальності, філософському світобаченні.

Важливим чинником у публіцистиці Володимира Здорогеги є образна система, яка також створює відповідний авторський стиль. Навіть якщо взяти до уваги назви книг Володимира Здорогеги, то всі вони містять образність. Наприклад, «У майстерні публіциста», «Мистецтво публіциста», «Збагнути день суціль». Ці праці вже у своїй назві повідомляють читачеві, що публіцистика є мистецтвом, яке потребує особливої майстерності. У своїх публіцистичних виступах Володимир Здорогега в заголовку вкладає головну думку, що часом є певним закликком. Наприклад, «Хочеш бути журналістом? Будь!». Іноді у заголовку є запитання, яке вже на візуальному рівні спонукає читача шукати відповіді. Прикладом може бути публікація «Влада

інтелекту чи інтелектуальне прислужництво?» або «Інформація? Комунікація? Пропаганда?», де автор апелює до журналістів, щоб зробили правильний вибір.

Володимир Здоровега виділяв такі види образів: словесний образ, образний вислів, образ-деталь, образ-персонаж. Наголосимо, що публіцистичні тексти Володимира Здоровеги не перенасичені образами. Вдалий образ лише підсилює думку автора, сприяє наочності викладеного. Володимир Здоровега писав: «Співвідношення образного і безобразного начал вже на словесному рівні в поетичному творі, у ліриці і публіцистиці різне. Концентрація образного елемента у публіцистичному тексті нижча. Тут домінує понятійне мислення, підкріплене образом, а не навпаки, як, скажімо у ліриці» [17, с. 238].

Володимир Здоровега досконало володів словом. Вчений був патріотом і навіть у радянські часи видавав книжки українською мовою. У науковій спадщині Володимира Здоровеги є тільки одна російськомовна праця – «Слово тоже есть дело».

Характерними ознаками публіцистичного дискурсу Володимира Здоровеги є відкритість, зосередженість на важливих суспільно-політичних подіях, соціальних проблемах, аналітично-емоційна інтерпретація, відкрита світоглядна позиція, формування інформаційного контенту. Саме в цьому полягає комунікативне завдання публіцистики, яка на рівні змісту та форми повинна відображати динаміку дійсності й відповідати потребам сучасної аудиторії. Публіцист залучає читача до процесу осмислення й розуміння широкого соціокультурного контексту.

Поетичний струмінь публіцистики Володимира Здоровеги має особливий комунікативний вплив на читача, адже це не пишномовне пустослів'я, а яскрава образність, яка викликає у читача не лише інтелектуальне насичення, а й естетичне задоволення. Сила таланту Володимира Здоровеги – це глибока концентрація на досліджуваному явищі та динаміка думки, яка веде читача лабіринтами свідомості до відкриття істини. Публіцист виконує роль сучасника, який осмислює проблеми дійсності, де треба – дає пораду, в інших моментах – вступає в полеміку, виконує перед аудиторією й виховну функцію.

Публіцистичність, притаманна Володимирі Здоровезі, є квінтесенсією його творчості. Найголовніша риса його стилю – це здатність відчувати актуальність того, про що необхідно сказати своїм читачам. Володимир Здоровега, як висловлювалися його колеги, не любив писання для писання. У все, що виходило з-під його пера, він вкладав глибокий зміст. Писав про те, що у той час хвилювало не тільки його, а й усе суспільство.

Простота мови є, мабуть, найбільшою запорукою успіху праць Володимира Здоровеги. Адже автор не ховався за надто розумними фразами, не насичував свої тексти термінологією, а найголовніше – не вивищував себе над читачем. А намагався складні речі донести навіть до посереднього розуму. На нашу думку, це велике мистецтво – працювати на аудиторію, на її інтереси. У своїх публіцистичних виступах Володимир Здоровега не виокремлював себе, не наголошував на авторському «я», а, навпаки, асоціював себе з народом і писав ніби від певного прошарку суспільства. Ніколи не мав претензій на геніальність. Навпаки, був людиною скромною, свою публіцистичну діяльність вважав громадянським обов'язком.

М. Присяжний зазначає: «Він [Володимир Здоровега. – М. Р.] не оминув би нагоди дати оцінку сущому, заглянути в майбутнє. Бо, простежуючи все його життя, переконаємося, що дотримувався зрілої формули «Якщо не я, то хто?». Така настано-

ва дозволяла йому бути на вістрі складних трансформацій – суспільних, політичних, культурних перетворень, характерних для доби Володимира Здорогеги» [25, с. 61]. На нашу думку, це свідчить про усвідомлення великої відповідальності Володимира Здорогеги за долю української журналістики. Ця ідея простежується в його публіцистиці, її також сповідував вчений і своїм життям.

Публіцистична спадщина Володимира Здорогеги є важливою для ґрунтовного осмислення і через призму журналістських жанрів, **за допомогою яких автор здійснює комунікативно-прагматичну функцію публіцистики.**

«Жанр (від франц. genre – вид, стиль + лат. genus – рід) ... у журналістиці – історично сформований стійкий тип медіатору з відповідною структурою, способом засвоєння фактичного матеріалу та функціями» [27, с. 38]. Володимир Здорогега використовує найбільш дієву жанрову форму – статтю. Адже «стаття – це синтетичний жанр публіцистики, в якому журналіст, використовуючи палітру інформаційних, аналітичних і художньо-публіцистичних методів з явною перевагою аналітичних, досліджує актуальну соціальну проблему, щоб показати явище, його причини і наслідки для вдосконалення життя» [21, с. 46].

У газетній публіцистиці Володимира Здорогеги переважають такі жанри: стаття, есе, інтерв'ю, рецензія та нарис. У жанрі «стаття» Володимир Здорогега переважно порушував важливі суспільні проблеми. Наприклад, до цього жанру належать публікації «Достовірність інформації як передумова медіаосвіти» [5], «Чи український наш інформаційний простір?» [22], «Європейський вибір: що брати з собою, а чого вчитися українським ЗМІ» [7], «Ми довели, що дозріли» [12], «В селі у матері» [4] та ін. У цих публікаціях автор аналізує складні процеси суспільно-політичного життя, дає оцінку політичній та економічній ситуації в Україні. У них простежується державотворчі мотиви, громадянська позиція автора. Характерні риси цього жанру: чітка авторська позиція, логічність викладу думок, наявність переконливої аргументації, вміле поєднання образів і фактів. За допомогою статті автор-публіцист актуалізує важливі проблеми сучасності, не лише теоретично осмислює, а й дає свою оцінку, наводить яскраві приклади, вибудовує власну стратегію бачення розв'язку назрілого питання. Автор не підвищує тон розмови, не принижує своїх комунікативів, а, навпаки, пробуджує оптимізм, намагається вести діалог з аудиторією. Використання зображувально-виразних засобів мови, зокрема засобів стилістичного синтаксису (риторичні запитання, паралелізми, повтори, інверсія тощо), підвищують смислову та емоційну сторони статті, чим здійснюють комунікативний вплив на розум і почуття аудиторії.

Оскільки жанр «есе» є одним з найстаріших жанрів, який використовували у своїй творчості Арістотель і Платон, йому притаманна манера роздумувати над складними явищами сучасності, то за допомогою цього жанру Володимир Здорогега описує свої міркування над питаннями свободи слова і професіоналізму журналістів. «*Есе – від французького essai, що в перекладі означає «спроба», «начерк»*) – жанр художньо-публіцистичної чи науково-популярної творчості, де вільно, не обов'язково вичерпно, але виразно індивідуально трактується певна подія, явище, проблема чи тема» [23, с. 27–28]. Есе поєднує в собі статейний і нарисовий методи відтворення. Жанру «есе» притаманний вільний розмах думки, що не зобов'язує автора до вичерпності розкриття порушеної проблеми. Дослідник жанру М. Балаклицький вважає, що «в есеї основний прийом переконання – залучення реципієнта свідком до процесу авторського мислення» [1, с. 69].

Володимир Здоровега використовував жанр «есе» з метою дати оцінку чи зробити відгук на актуальні питання тогочасної дійсності або висвітлити предмет чи явище під новим кутом зору. Публіцист за допомогою есе прагне крізь окремий факт чи подію побачити загальні тенденції, вийти на загальнокультурний контекст аудиторії. До жанру «есе» якнайкраще застосовано публіцистичний метод «роздумування вголос». Наприклад, у публікації «Сила і безсилля слова» [15] В. Здоровега розмірковує над силою впливу слова на людину. Публіцист невимушено веде розмову, ставить запитання і сам відповідає, обґрунтовує свою думку, залучаючи реципієнтів до широкої гами асоціацій. Таким чином читач, ніби іде стежкою автора, з легкістю сприймає подані асоціативні композиції, і в кінцевому результаті осягає філософсько-узагальнений зміст сказаного.

У цьому ж жанрі публікація «Чи легко бути молодим?» [19] – роздуми над студентськими роботами, де автор намагається визначити роль молоді людини в сучасному світі. «Взявся я за перо не для того, щоб ще раз нагадати про наші, цього разу, молоді біди і болі. Спонукали мене до розповіді певні зміни у підготовці, настрої, душевному стані молодих людей» [19], – пояснює публіцист. У цьому матеріалі одночасно пояснює причини та розкриває суть справи, вказує на вади й хиби у вихованні. Вивчаючи світогляд студентів на основі проаналізованих робіт на задану тему, публіцист крок за кроком від одиничних буденних явищ переходить до площини суспільства, держави. Характерною ознакою публікації є авторська думка і практична спрямованість на вирішення конкретних завдань. Оцінні судження, притаманні авторові, засвідчують авторську позицію, розвивають динаміку думки, відображають власну інтерпретацію публіциста.

Ефективність використання жанру «есе» у творчій спадщині В. Здоровеги пояснюємо тим, що тут задіяний досвід автора, репрезентативність його особи. Адже за допомогою цього жанру Володимир Здоровега через власну точку зору, індивідуальне сприйняття веде читача до істини, до розуміння складних життєвих явищ і процесів. Авторитет публіциста, спокійний і розважливий тон розмови створюють атмосферу довіри між автором та аудиторією.

Жанр «інтерв'ю» є дуже популярним, оскільки дає можливість отримати інформацію з перших уст. Володимир Здоровега часто був запрошений до діалогу як експерт у сфері журналістики. Найпопулярніші інтерв'ю з Володимиром Здоровегаю: «Журналістів у глухий кут вже не заженеш. Але будуть спроби їх купити» [10], «Журналістика – це важка розумова праця» [9], «Друковане слово не вмере, але може стати раритетом» [22, с. 244–247], «Свобода слова потрібна не журналістам. Вона потрібна суспільству» [13] та ін. Активна громадська позиція, авторитетність, зрілість поглядів сприяють виявленню інтересу до спілкування з Володимиром Здоровегаю. Адже інтерв'ю з вченим – це завжди глибока змістовна розмова над проблемами сучасності. Особливостями жанру є поєднання в тексті оригінального мовлення респондента та інтерв'юера. Діалогічна форма інтерв'ю особливо підкреслює інтелектуальність співрозмовника, здатність його до відповіді без завчасної підготовки. Комунікативно-прагматична функція жанру – це вплив на масового адресата через поданий текст бесіди та в спонуканні його до певних висновків і вчинків. Володимир Здоровега й сам як інтерв'юер запрошує до розмови своїх учнів: фотомитця В. Пилип'юка (публікація «Чарівний світ очима Василя Пилип'юка» [23]) і народного депутата С. Курпіля («Чи й далі соромитимемося говорити правду?» [17]).

До нарисового відтворення дійсності Володимир Здоровега вдавався у публікаціях «Світоч у царстві духу. Львівський університет у цифрах, фактах і людських долях» [11, с. 27–32], «Що важливим є для світу сьогодні» [20], «Совість і мужність ученого» [16], «Життя з нами не жартувало» [8] та ін. За визначенням вченого, «нарис – найпоширеніший художньо-публіцистичний жанр, у якому досліджуються реальні життєві явища через людські долі та характеристики з метою впливу на соціальну практику, формування особистості, її орієнтації у системі соціально-політичних і духовних цінностей» [17, с. 245].

Особливість нарисового відтворення дійсності в тому, що за допомогою системи образів і фактів публіцист створює цілісне уявлення про людину, намагається об'єктивно охопити всі значущі деталі. В основі жанру не образність, а насамперед документалізм. Адже головним у нарисі є образ-персонаж. Володимир Здоровега через життєві перипетії, долі людей намагався розглянути значення цих особистостей у житті українського народу, виокремити їхній внесок, донести до читача непрості обставини їхнього життя. Окрім портретних нарисів, Володимир Здоровега писав також і проблемні нариси. У публікації «Життя з нами не жартувало» [8] Володимир Здоровега описує історію створення факультету журналістики Львівського університету, зазначаючи про визначних особистостей львівської школи журналістики. Це важливий автобіографічний матеріал, який відображає не лише час, у якому довелося жити і творити публіцисту, а дає нам розуміння радянської дійсності в цілому. Також Володимир Здоровега працював і в літературно-критичному жанрі. Прикладом цього є книга про В. Коротича.

Літературно-художня критика в публіцистичній творчості Володимира Здоровеги відображена в жанрі «рецензія», в основі якого є відгук. Незалежно від того, в якій формі не був би цей відгук, суть його – виразити ставлення рецензента до твору, який він досліджує» [27]. Мистецтво критика охоплює в собі навички літературознавця і вміння аналізувати творчі явища, наявність естетичного смаку, орієнтацію на широку аудиторію. Зауважимо, що, на відміну від більшості рецензій в пресі, які переважно аналізують одну сильну сторону твору чи суто авторську майстерність, рецензіям Володимира Здоровеги притаманний комплексний підхід до оцінки літературних творів. Саме тому під час всебічного вивчення книги, він не обмежується оцінкою твору лише з літературних позицій, а й порушує важливі суспільно-політичні проблеми, його рецензії переростають у літературно-критичні статті. Наприклад, такою є публікація «Росія очима українця: стратегічний партнер чи?» [13], де Володимир Здоровега характеризує книгу Б. Кушніра «Як нам бути Росією?». Важливою є рецензія-діалог під назвою «Енергія «Діла» [6], у якій предметом розмови є дослідження Ю. Шаповала одного з провідних галицьких часописів «Діло».

Проаналізувавши публіцистичну спадщину Володимира Здоровеги, ми дійшли висновку, що творча майстерня професора Здоровеги головно відображена індивідуальністю автора, особливою манерою письма, завдяки чому його публікації є більш дієвими. Секретом успіху публіциста є стислість, лаконічність, простота і водночас глибина думки.

Публіцистика Володимира Здоровеги має досить різноманітне жанрове втілення. Проаналізувавши публіцистичну спадщину вченого, визначаємо, що він писав у таких жанрах: промова, нарис, передмова, есе, стаття, інтерв'ю, рецензія, заміт-

ки публіциста. Газетна публіцистика, яка зорієнтована на якнайширшу аудиторію, представлена такими жанрами: стаття, есе, інтерв'ю, рецензія та нарис.

Аналіз публіцистичного доробку Володимира Здорогега дає можливість простежити не лише авторську інтерпретацію дійсності, а й естетичні цінності цих текстів, художні орієнтири, індивідуальну творчу майстерність.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Балаклицький М. Есе як художньо-публіцистичний жанр: методичні рекомендації для студентів зі спеціальності «Журналістика» / М. Балаклицький. – Харків: ХНУ імені В.Н. Каразіна, 2007. – 74 с.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. — К. ; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005. — 1728 с.
3. Здорогега В. Й. Віталій Коротич: Літературно-критичний нарис / В. Й. Здорогега. – К. : Рад. письменник, 1986. – 212 с.
4. Здорогега В. В селі у матері / Володимир Здорогега // Високий Замок. – 1998. – 20 жовт.
5. Здорогега В. Достовірність інформації як передумова медіаосвіти [Електронний ресурс] / Володимир Здорогега. – Режим доступу : <http://lnu.edu.ua/mediaeco/zurnal/N2/Mediaosvita/dostovirn-inf.htm>
6. Здорогега В. Енергія «Діла» / Володимир Здорогега // Молодь України. – 1999. – 28 груд.
7. Здорогега В. Європейський вибір: що брати з собою, а чого вчитися українським ЗМІ // Про журналістику і журналістів: Статті, есе, виступи діалоги / Володимир Здорогега. – Львів : Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2004. – С. 39–44.
8. Здорогега В. Життя з нами не жартувало // Про журналістику і журналістів: Статті, есе, виступи діалоги / Володимир Здорогега. – Львів : Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2004. – С. 108–139.
9. Здорогега В. Журналістика – це важка розумова праця [Електронний ресурс] / Володимир Здорогега. – Режим доступу : http://www.arhiv.st-zamok.net/Arhiv/293-294/293_12.html
10. Здорогега В. Журналістів у глухий кут вже не заженеш. Але будуть спроби їх купити [Електронний ресурс] / Володимир Здорогега, Борис Козловський // Висок. Замок. – 2005. – 11 жовт.
11. Здорогега В. Й. Зорані межі / В. Й. Здорогега. – Львів : Каменярь, 1982. – 52 с.
12. Здорогега В. Ми довели, що дозріли / Володимир Здорогега // Високий Замок. – 1996. – 23 серп.
13. Здорогега В. Росія очима українця: стратегічний партнер чи?.. / Володимир Здорогега // За вільну Україну. – 1996. – 21 листоп.
14. Здорогега В. Свобода слова потрібна не журналістам. Вона потрібна суспільству // Про журналістику і журналістів: Статті, есе, виступи діалоги / Володимир Здорогега. – Львів : Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2004. – С. 48–57.
15. Здорогега В. Сила і безсилля слова / Володимир Здорогега // Дзеркало тижня. – 2002. – 7 верес.
16. Здорогега В. Совість і мужність ученого / Володимир Здорогега // Дзвін. – 2000. – Ч. 8. – С. 95–97.

17. Здоровега В. Теорія і методика журналістської творчості : [підручник] / Володимир Здоровега. – Львів : ПАІС, 2004. – 268 с.
18. Здоровега В. інтерв'ю: Чи й далі соромитимемось говорити правду? / В. Здоровега, С. Курпіль // Дзеркало тижня. – 2001. – 23 лют.
19. Здоровега В. Чи легко бути молодим? Роздуми над студентськими роботами на задану тему / Володимир Здоровега // Високий замок. – 1999. – 31 берез.
20. Здоровега В. Що важливим є для світу сьогодні / Володимир Здоровега // Молодь України. – 1998. – 16 квіт.
21. Кузнецова О. Аналітичні методи в журналістиці : навч. посіб. / О. Д. Кузнецова. – Львів : Видавничий центр ННУ ім. І. Франка, 2002. – 120 с.
22. Мистецтво збагнути день. Спогади про Володимира Здоровегу / [упоряд. О. І. Наливайко ; за ред. І. І. Паславського]. – К. : ВПК «Експерес-Поліграф», 2013. – 320 с.
23. Михайлин І. Л. Основи журналістики : [підручник]. – [2-ге вид., доп. і поліпш.] / І. Л. Михайлин. – Харків: ХІФТ, 2000. – 278 с.
24. Пам'ять століть відтворена у слові / [упоряд. : А. В. Денисенко, В. П. Прокопенко, В. Д. Туркевич]. – К. : Інформ.-вид. центр «Планета», 2004. – 448 с.
25. Присяжний М. Володимир Здоровега на тлі доби / Михайло Присяжний // Львівська школа журналістики. Постаті / І. Лубкович, І. Паславський, М. Присяжний. – Львів : ПАІС, 2014. – С. 54–61.
26. Сербенська О. Мовний світ Івана Франка (Статті, роздуми, матеріали) : [монографія] / Олександра Сербенська. – Львів : Вид. центр ЛНУ імені Івана Франка, 2006. – 372 с.
27. Тертычный А. Жанры периодической печати : [учеб. пособие] / Александр Тертычный. – М. : Аспект-Пресс, 2000. – 312 с.

**CREATIVE WORKSHOP
OF PROFESSOR VOLODYMYR ZDOROVEHA:
THE GENRES AND STYLISH FEATURES**

Myroslava Rudyck

*Ivan Franko National University of Lviv
Generala Chuprynky str. 49, Lviv, 79044, Ukraine
e-mail: journft@franko.lviv.ua*

In the article author probes the genres and stylish features of publicism of Volodymyr Zdoroveha – a famous scientist and publicist, multi-dean of faculty of journalism at Lviv National University named by Ivan Franko.

Key words: Volodymyr Zdoroveha, publicism, genre, style.